

Att gå balansgång...

Att gå balansgång, det är svårt. Det visste Stina, redan innan hon började. Hon visste att det skulle bli svårt att balansera mellan hennes bad-boy pojkvän, emovänner och troende föräldrar. Vad hon inte räknade med, däremot, var att det skulle bli hon som kom ur balans.

Stinas äldre syskon bråkade med hennes föräldrar. Om Stina inte vill konfirmera sig, måste hon? Låt henne stanna ute sent, alla andra får ju det! Sara och Sonny var helt för att Stina levde sitt eget liv.

Stina tittade på, med döda ögon. Hon hade suttit uppe hela natten i telefon och försökt rädda hennes vänskap med tjejgänget. Inte för att det gick bra, men...

Hon visste mycket väl, att det gör ont att ramla från bommen man går på. Hon visste också, att hon skulle få ont, även om hon bara vacklade till lite, lite grann.

Hon vacklade till, och hon fick ont.

Tobias hade gjort slut, eftersom han hade hittat någon tjej som ville gå hela vägen. Hon kom till skolan, några dagar senare, helt förkrossad. Gänget, som inte riktigt vetat om Tobias, blev helt förbannade. Emo-tjejer och bad-boys brukar inte gå bra ihop.

Frida hade, såklart, ringt hennes föräldrar, och berättat allt. Om tjejkvällarna som blev kvällar på fester, konfirmation som spenderades hos Tobias.

Hennes föräldrar blev, minst sagt, förbannade.

Hon visste att balansgång var svårt. Man måste ha tålamod och säkra fötter.

Men någonting hände, och hennes fötter var inte så säkra längre. Hon hade balanserat mellan vännerna, pojkvännen och föräldrarna i över ett år, ända tills hon en dag vacklade till. Ena sidan av staven blev helt plötsligt mycket, mycket lättare.

Tobias till vänster, föräldrarna i mitten och vännerna till höger. Men sen, när Tobias gjorde slut, vägde vännerna mycket mer än vanligt, och innan hon hann komma i balans igen, ramlade hon. Sen kunde hon bara sitta kvar där hon landat, medans hennes liv slogs i spillror framför hennes ögon.

Med tanke på hur mycket hon skolkat, ljugit och provocerat lärarna fick hon gå om ett år. Hennes föräldrar höll med, tyckte att det var en bra ide att henne att komma bort från det negativa inflytande hennes vänner utan tvivel var.

Så medans hennes forna vänner stack till gymnasiet, fick Stina stanna kvar. Så här i efterhand förstår hon ju att det var lika bra, men då? Då var hon arg, ledsen, förtvivlad och enormt besviken. Besviken på sig själv, på föräldrarna, på Tobias och, mest av allt, besviken på sina vänner. Vänner hon haft sen hon flyttade till den lilla obetydliga staden i Norrland för tio år sen. Vänner hon fått på lekis, dit hon kommit helt ensam och okänd i en stad full av människor som känner varandra.

Hon hade varit ensam, ända tills hon börjat gå fram och tillbaka på en smal stock ute vid lekparken. Då hade de andra barnen flockats till henne, alldeles hänfödda.

Hon hade alltid varit bra på att gå balansgång.

Hon var först. Till klassrummet, till byggnaden. Troligtvis till hela skolan. Hon visste inte vilka hennes ny klasskamrater var. De olika årskurserna beblandade sig inte med varandra, på något sätt. Inte ens i matsalen. Överallt, matsalen, gårdarna, klassrummen, så fanns det någon slags oöverkomlig mur mellan dem.

Att gå balansgång, det är svårt. Det gäller att ha tålamod och säkra fötter. Men mest av allt, så gäller det att tro på sig själv. Om man inte tror på sig själv, tro på att man kan, så kan man inte.

Stina hade satt sig i en bänk långt bak. Medans hon väntade på att klockan skulle ringa in till samling, började de nya 9G så småningom att samlas i klassrummet. Hon satt tyst, och medans hon iakttog hennes nya klasskamrater, började hon hoppas. Hoppas på att hon nu skulle kunna sluta balansera.

Kanske skulle hon kunna resa sig upp, plocka upp spillrorna och bygga sig ett nytt liv av det gamla.

Hon visste direkt vilka det var som var klassens utstötta. En albinotjej, en kille som såg nördig ut och en afroamerikan. De tog de tre tomma platserna längst bak, medans resten av klassen flinade hänfullt och viskade glåpord fyllde luften. De tre som kommentarerna var riktade emot visade inga reaktioner på att de hade hört dem.

Sen kom det. Förvånade utrop hördes. "Vem är det där?", "Vad gör hon här?". Stina vände sig mot albinon som varit modig nog att sätta sig bredvid henne, log stort och höll ut en hand. "Hej! Jag heter Stina." Albinon log tveksamt tillbaka. "Hej. Mkiandra. Du kan kalla mig Mia." Sa Mia och skakade Stinas hand.

"Du borde inte röra missfostret, tjejen. Det kan smitta av sig," avbröt en stor kille. 'Typisk sportfåne', tänkte Stina. Mias glada leende föll direkt. "Niklas har rätt. Jag är inte normal. Om du hänger med mig kommer du inte att bli populär." Stina flinade mot henne. "Oroa dig inte, Mia. De senaste tio åren har jag varit populär. Dags att prova motsatsen." Mia skrattade till, som av förvåning.

Dagarna gick, blev till veckor som blev till månader. Stina blev allt bättre kompis med resten av 'The Misfits', som gänget kallades på skolan.

Till Stinas stora förvåning kom hon på att nästan hela första terminen hade passerat, och att hon inte saknade hennes gamla vänner alls. Hon, Mia, Fredrik och Christer hade gjort Café Nova till deras högkvarter, och det var där de var nu.

Till hennes förtjusning, kom hon på att hon och Fredrik varit ihop i nästan tre månader nu. De hade haft lite problem i början, med tanke på att Fredrik är en afroamerikan, men de överkom de problemen. Fredrik var en klar förbättring från Tobias.

Stina log mot de andra, ett varmt, slött leende.

Att gå balansgång, det är svårt. Svårt att ha tålamod, svårt att ha säkra fötter. Svårt att, när man en gång ramlat, tro att man kan igen. Men ibland, ibland kan det vara bra att faktiskt ramla. Om man ramlar, då kan man resa sig upp och börja om från början. Det visste Stina.

Det var bra att vackla, bra att ramla. Hon fann nya vänner, bättre vänner. Hon fann Fredrik.

Och, mest av allt, så fann hon sig själv.

Stina hade alltid varit bra på att balansera... Men med att hon balanserade så mycket, så ofta, rubbades hon. Det krävdes ett fall, för att nå en topp.

Emma Gustafsson / Hammar